

Abadia de Sant Josep de Clairval

Tardor de 2017

Estimats Amics,

El passat 14 de maig, el Papa Francesc deia a Fàtima que la Verge va escollir el cor innocent i la simplicitat dels nens Francesc, Jacinta i Llúcia com a dipositaris del seu missatge... Amb la canonització de Francesc i Jacinta, he volgut proposar a tota l'Església el seu exemple d'adhesió a Crist i el seu testimoni evangèlic, així com de tenir cura de tots els nens. La seva santedat no és pas conseqüència de les aparicions, sinó de la fidelitat i de l'entusiasme amb els que han respost al privilegi de veure la Verge MARIA. Després de la trobada amb la "bella Senyora" –tal com ells la nomenaven–, resaven sovint el rosari, feien penitència i oferien sacrificis per aconseguir la fi de la guerra, i per les ànimes que tenien més necessitat de la divina misericòrdia". La Llúcia va viure a la terra més temps que els seus dos cosins, tal i com la Verge li va anunciar.

Sor Llúcia de Jesús i del Cor Immaculat de MARIA

Drets reservats

El 13 de juny de 1917, durant la segona aparició de la Mare de Déu a Fàtima, la més gran dels tres pastorets, demana a la visitadora celestial que se'ls emporti cap al Cel. "Sí, respon la Verge, a en Francesc i a la Jacinta me'ls enduré aviat. Però, tu et quedaràs aquí durant un temps. JESÚS vol servir-se de tu per fer-me conèixer i estimar. Vol establir en el món la devoció al meu Cor Immaculat. A aquell que abraçarà aquesta devoció, li prometo la salvació. Aquestes ànimes seran estimades per Déu com si fossin flors col·locades per mi mateixa per adornar el seu tron." Durant un temps? Per la Llúcia seran gairebé noranta anys...

"Ho volem !"

Setena filla de l'Antoni i de la Maria Rosa dos Santos, la Llúcia neix el 28 de març de 1907, el Dijous Sant d'aquell any, en el veïnat d'Aljustrel, prop de Fàtima, al centre de Portugal. Rep el Baptisme el Dissabte Sant. La Maria Rosa, amb el cor ben ple de tendresa, educa amb fermesa els seus fills, i, com que els estima molt, no els tolera cap caprici. La Llúcia fa la seva Primera Comunió a la primavera de l'any 1913. Se sent envaïda per una pau profunda: "Senyor, fes de mi una santa, diu des del fons del seu cor, conserveu sempre el meu cor pur només per a Vós!". Se li confia la tasca de portar les ovelles a pasturar; a partir de l'any 1916, els seus cosins Francesc i Jacinta van amb ella. En aquest mateix any, per tres vegades, veuen un àngel que els anima a pregar molt, i a fer sacrificis en reparació dels pecats pels quals Déu és ofès. El 13 de maig de 1917, la Santíssima Verge se'ls hi apareix a la Cova da Iria, un terreny propietat dels pares de la Llúcia: "Voleu oferir-vos a Déu per suportar tots els

sofriments que voldrà enviar-vos, en acte de reparació dels pecats pels que Ell és ofès, i de súplica per a la conversió dels pecadors? – Si, ho volem. – Aleshores, patireu molt, però la gràcia de Déu us reconfortarà. Reseu el rosari tots els dies per obtenir la pau al món i la fi de la guerra".

Des de llavors, la Llúcia comença a ser provada. Malgrat la seva promesa de guardar el secret de l'aparició, la Jacinta no ha pogut estar-se'n de dir el que ha vist. Posada al corrent, la família de la Llúcia refusa de creure la realitat de les aparicions. La Maria Rosa pensa que la seva filla menteix, i no pot suportar-ho. A partir del 13 de juny nombrosos són els curiosos que venen per interrogar la Llúcia: la seva impertinència fa enfadar a la Maria Rosa. A més, els conreus de la Cova da Iria son malmesos pels pelegrins, i es dóna la culpa a la Llúcia. En referència al capellà, li diu que les visions podrien molt ben ser enganys del dimoni, cosa que la fa caure en una gran preocupació.

Descoratjada per aquestes contradiccions, la Llúcia arriba al punt de voler deixar-ho córrer tot i de dir que tot plegat és mentida. Arriba a dir als seus cosins que no anirà pas a les trobades fixades per l'aparició celeste, el 13 de cada mes, ja que te por del dimoni. A pesar de tot, el 13 de juliol, impulsada per una força misteriosa, la Llúcia va a buscar els seus cosins per anar a la Cova da Iria. La preciosa Senyora és fidel al compromís. Per

tercera vegada, demana resar cada dia el rosari, i, en la mesura del possible, resar-lo en família. Confirma que s'han d'oferir sacrificis per a la conversió dels pecadors, la reparació dels ultratges al Cos de JESÚS Eucaristia i vers el seu Cor Immaculat. Després els hi confia un secret en tres parts. Els hi ensenya, per la visió de l'infern, la terrible sort reservada als pecadors no penedit. Després ensenya als homes una manera d'evitar aquest mal irreparable: la devoció al seu Cor Immaculat. Aquesta devoció també podrà aconseguir la pau entre les nacions. Nostra Senyora indica les dramàtiques conseqüències per al món si no se segueixen les seves peticions: esclatarà una nova guerra, i vindran persecucions des de Rússia, que escamparà els seus errors pel món sencer. Per contra, "si les meves peticions son escoltades, afirma la Verge MARIA, Rússia es convertirà i hi haurà pau".

Fregir en oli

El 13 d'agost, els tres pastors no són a la cita. Davant la importància que adquireixen els esdeveniments de Fàtima, el govern anticlerical es posa nerviós; els nens són conduïts, en contra de la seva voluntat, a Vila Nova de Ourèm. Allà, l'administrador del districte prova de fer-los confessar el secret confiat per la Senyora; fins i tot els amenaça de ficar-los en una olla plena d'oli roent si no obeeixen. A pesar d'estar aterrats per una amenaça tan gran, no diuen res. Vençut per la seva actitud heroica, l'administrador els torna a casa seva el 15 d'agost. El 19, Nostra Senyora se'ls apareix i diu que farà un miracle a l'octubre. "Pregueu, pregueu molt, els hi diu, i feu sacrificis per als pecadors. Ja que moltes ànimes van a l'infern perquè no tenen a ningú que se sacrifiqui per elles". Molts anys més tard, a l'any 1946, se li preguntarà a la Llúcia: "Quina és la principal demanda de Nostra Senyora? – El sacrifici – Què enteneu per sacrifici? – Per sacrifici, Nostra Senyora va dir que és l'acompliment lleial del deure d'estat quotidià de cadascú – Però, el rosari no és important? – Si, ja que nosaltres hem de pregar per obtenir forces per ésser capaços d'acomplir el nostre deure de cada dia". Assenyalarà en el seu llibre "Crides del Missatge de Fàtima": "Molts, donant el sentit del mot penitència a les grans austeritats, no tenint les forces ni la generositat requerides, s'abandonen a una vida de tebiesa i de pecat".

El 13 d'octubre, la celestial aparició revela el seu nom: Nostra Senyora del Rosari. Demana la construcció d'una capella en honor seu, i segueix insistint en resar el rosari. En fi, amb molta tristesa, afegeix: "Que no s'ofengui més a Déu Nostre Senyor, que ja està massa ofès!". Mentre que l'aparició s'eleva cap al cel, la Llúcia crida: "Mireu el sol!". Llavors es produeix el signe miraculós promès per confirmar la veritat de les aparicions. Estava plovent i de cop el gran ruixat para, desapareixen els núvols i surt el sol: cadascú pot mirar-lo sense enlluernar-se. Per tres vegades, l'astre gira sobre si mateix deixant anar grans raigs de llum que pinten la gent i el paisatge de diversos colors. De sobte, tota la gentada, dominada per la por, es posa a cridar: sembla que el sol es despenyi del firmament per caure a la terra! Llavors, molts d'ells confessen amb veu

alta els seus pecats, fan actes de fe i de contrició. Aquesta dansa del sol va ser vista per 70.000 testimonis, en un radi de 40 km al voltant de Fàtima. No podia tractar-se d'una il·lusió col·lectiva. A l'acabar el miracle, la gent constata que la seva roba, ben molla per la pluja, ara està completament seca.

"La Verge, deia el Papa Francesc (*ibid*), recordant-nos i avisant-nos sobre el risc de l'infern on condueix la vida sense Déu – sovint proposada i imposada –, profanant a Déu en les seves criatures, ha vingut a fer-nos memòria de la llum de Déu que habita en nosaltres i que ens cobreix". El missatge de Fàtima és, en efecte, el d'una Mare preocupada pel bé de cadascun dels seus fills, als qui recorda que el pitjor mal de l'home és el pecat, que condueix a l'infern i provoca guerres". "Als ulls de la fe, ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica, cap mal és més greu que el pecat, i res no té pitjors conseqüències per als mateixos pecadors, per a l'Església i per al món sencer" (CEC 1488). MARIA ens convida a tots a posar-nos sota la protecció del seu Cor Immaculat per viure en la llum de Déu i obtenir la pau del món.

A partir d'ara, sola

El 4 d'abril de 1919, en Francesc, afectat per la grip espanyola, deixa aquest món; la Jacinta mor del mateix mal el 20 de febrer de 1920. La Llúcia es troba sola per assegurar la missió que el Cel li ha confiat. El juny de 1921 coneix Monsenyor da Silva, bisbe de Leiria, que esdevé un pare per a ella. A fi i efecte de protegir-la dels curiosos, el prelat creu necessari enviar-la per seguir els seus estudis al col·legi de les Dorotees, a Vilar, un barri de Porto. El 15 de juny, a l'edat de catorze anys, abandona definitivament Fàtima. Agenollada per darrer cop a Cova da Iria, plora i demana perdó a Nostra Senyora, ja que no se sent pas capaç d'oferir-li el sacrifici de la seva partida. Se li apareix la Santa Verge i l'encoratja, segons la seva promesa: "No t'abandonaré mai, li va dir el 13 de juny de 1917. El meu Cor serà el teu refugi i el camí que et conduirà a Déu". A Porto, la Llúcia rep un nou nom: Maria das Dores (dels Dolors)", "Dores", com se la nomena, no pot parlar de les aparicions, ni del seu poble, ni de la seva família, cosa incomprendible per les seves companyes, que li provoquen grans humiliacions. Ho suporta tot en silenci, i ofereix amb amor les espines que troba, repetint la pregària apresada de Nostra Senyora: "Oh, JESÚS, és per amor a Vós, per la conversió dels pecadors i en reparació dels pecats comesos contra el Cor Immaculat de MARIA". Aquí ja no és la famosa vident de Fàtima, sinó una alumna qualsevol. De totes maneres, te "quelcom" que li dona autoritat sobre les seves companyes, que la fa respectar i estimar, i també per part de les mestres. Dotada pels estudis, la Dores voldria anar a l'institut, però no li és possible d'anar-hi sense revelar la seva veritable identitat. Una gran tempesta es forma dintre la seva ànima: desitja estudiar per poder transmetre millor el missatge confiat pel Cel, i vol reprendre el timó de la seva pròpia vida. Descarrega la seva pena davant el tabernacle: "No estiguis trista, li diu JESÚS, no estudiaràs pas, però Jo et donaré la

meva saviesa. El missatge és confiat a les necessitats de la meva Jerarquia”.

“Intenta consolar-me”

El 26 d'agost de 1923, la Dores és admesa a les Filles de MARIA, i es consagra plenament a Déu pel vot privat de castedat perpètua. Durant l'estiu, passa les vacances al camp, a prop del bisbe da Silva, a qui obre el seu cor. La nostra biografiada és una gran nadadora i més tard, durant les sortides anuals a la bora del mar amb les religioses, salvarà la vida d'un nen que s'estava ofegant. A l'estiu de 1925, la Maria Rosa visita la seva filla; aleshores la Llúcia obté el consentiment per esdevenir religiosa. Des de les aparicions, se sent atreta pel Carmel, però se la persuadeix de que no gaudeix de bona salut, i que seria millor per a ella d'entrar a les germanes Dorotees, dedicades a l'ensenyament. La Llúcia deixa Porto el 25 d'octubre per anar com a postulant amb les mateixes religioses a Pontevedra, a la Galícia espanyola. Sis setmanes després de la seva arribada, el 10 de desembre de 1925, se li apareixen el Nen JESÚS i la Santa Verge: “Tingues compassió del Cor de la teva Santíssima Mare”, diu el Nen JESÚS. Nostra Senyora hi afegeix: “Mira, filla meva, el meu Cor envoltat de les espines que els homes ingrats em claven contínuament a través de les seves blasfèmies i ingrituds. Al menys, tu intenta consolar-me, i digues que prometo assistir, a l'hora de la mort, amb totes les gràcies necessàries per a la salvació de les seves ànimes, a tots aquells que durant cinc mesos, el primer dissabte de mes es confessaran, rebran la Sagrada Comunió, resaran el rosari, i em faran companyia durant quinze minuts, meditant els quinze misteris del rosari, en esperit de reparació”.

El juliol de 1926, la Llúcia arriba al noviciat de Tuy (Espanya), on hi rep l'hàbit el 2 d'octubre amb el nom de germana Maria dos Dores. A petició del seu confessor, deixa constància per escrit el seu testimoni sobre la pràctica dels cinc primers dissabtes de mes; aquest text revela, una vegada més, la voluntat de Déu d'establir en el món la devoció al Cor Immaculat de MARIA. El 3 d'octubre de 1928, malgrat la seva atracció persistent per la vida de clausura, sor Dores fa els primers vots a les germanes Dorotees. Una de les seves principals activitats és la de la roberia, on destaca; en efecte, sap cosir molt bé, i tot el que fa ho fa amb gran perfecció.

La germana Dores ha rebut el permís de quedar-se sola a la capella cada dijous, de les 11 fins a mitja nit. Durant la nit del 13 de juny de 1929, la capella s'il·lumina: sobre l'altar apareix una Creu de llum que s'eleva fins el sostre. Sota el braç dret de la Creu es troba Nostra Senyora, aguantant amb la seva ma esquerra el seu Cor Immaculat. Diu: “Ja ha arribat el moment en què Déu demana al Sant Pare de fer, en unió amb tots els bisbes del món, la consagració de Rússia al meu Cor Immaculat. Promet salvar-la a través d'aquest mitjà”. El 29 de maig de 1930, Nostre Senyor li recorda que cal demanar al Sant Pare l'aprovació de la devoció dels primers dissabtes de mes i la consagració de Rússia, que no s'ha dut a terme.

Aquest mateix any, el 13 d'octubre, Monsenyor da Silva proclama solemnement, davant de més de 100.000 fidels, reunits a Cova da Iria, l'origen diví de les aparicions.

Un altre martiri

Sor Dores fa la seva professió perpètua el 3 d'octubre de 1934. Destinada, poc després a Pontevedra, hi viu durant els primers mesos de la revolució comunista espanyola, abans de tornar a Tuy. Està disposada a acceptar el martiri, si Déu vol concedir-li aquesta gràcia. “Em va reservar, diu més endavant, un altre martiri, que, de vegades, no és pas més fàcil, els lents cops de martell de la renúncia que crucifiquen i immolen”. Durant els anys de la Segona Guerra mundial, manquen els queviures, i les germanes passen gana. No obstant, Portugal queda protegida de la lastra de la guerra, tal i com la Llúcia li va dir per carta al Sant Pare, el 2 de desembre de 1940: “Nostre Senyor promet, tenint en compte la consagració que els bisbes portuguesos han fet de la nació, al Cor Immaculat de MARIA, una especial protecció per al nostre país durant aquesta guerra, i que aquesta protecció serà la prova de les gràcies que concediria a les altres nacions si també es consagressin”. El 31 d'octubre de 1942, el Papa Pius XII consagra l'Església i el món al Cor Immaculat de MARIA, nomenant a Rússia de manera al·lusiva. El 4 de maig de 1943, sor Dores escriu: “Nostre Senyor promet la fi de la guerra ben aviat, en consideració a l'acte que ha dut a terme Sa Santedat. Però, com que va ésser incompleta, la conversió de Rússia arribarà més tard”. El 25 de març de 1984, Joan Pau II, en unió de tots els bisbes del món, renovarà aquesta consagració. Llavors, sor Llúcia escriurà que aquest acte s'ha fet tal i com Nostra Senyora volia.

Entre 1935 i 1941, en resposta a la petició de Monsenyor da Silva, la Llúcia escriu quatre memòries. S'ha escrit tot sobre Fàtima, a excepció de la tercera part del secret. Durant l'any 1943, el prelat desitja que també quedi constància per escrit d'aquesta tercera part. Molt amoïnada, la Llúcia recorre a MARIA que, el 2 de gener de 1944, li dóna permís per escriure-ho, precisant que aquest text no podrà divulgar-se abans de 1960. Després d'aquesta data, moltes persones demanaran la revelació del tercer secret, però sor Llúcia dirà: “Si tan sols la gent visqués allò que és veritablement important, allò que ja s'ha dit ! però només li preocupa el que no s'ha dit, enlloc de fer el que se'ls ha demanat: pregària i penitència !”

Al maig de 1946, sor Dores torna a Porto. El 21 te el goig de fer una peregrinació a Fàtima. Poc després, escriu: “Les multituds corrien cap a mi, tot buscant el sobrenatural, que no troben pas en el món. Desitjo, doncs, que els meus passos deixin un senyal de llum per indicar-los, a través de la fe, el camí del Cel”. El seu desig d'entrar al Carmel la pressiona constantment: “No és pas que pensi trobar en el Carmel una vida plena de roses. No, inclús crec que si n'agafo una, pot ser que tingui les espines més punxegudes... El que vull trobar en el Carmel són les parets de clausura que em protegeixen de la multitud desmesurada de mirades curioses i indiscretas, a fi i efecte

de poder dur a terme una vida de recolliment i d'intimitat més intensa amb el Senyor". L'any 1947, s'obre en secret a Pius XII amb aquest desig. El Papa fa el discerniment de la voluntat de Déu, i li dóna l'autorització per anar-hi: entra al Carmel de Coimbra el Dijous Sant, el 25 de març de 1948, i pren l'hàbit de carmelita el 13 de maig. El 31 de maig de 1949, festa de MARIA Mitjancera de totes les gràcies, fa la seva professió solemne i rep el nom de sor Maria Llúcia de JESÚS i del Cor Immaculat. Amb els seus ulls, sempre fixos en MARIA, es deixa conduir cap a Déu Trinitat d'Amor en una vida de fe, que passa per moments d'espesses tenebres.

L'alegria de les germanes

En comunitat, sor Maria Llúcia viu en simplicitat, sense fer-se notar. Amb el seu aspecte jovial, el seu gran somriure i la seva enorme facilitat per fer pinzellades d'humor, és l'alegria durant els esbarjos. No volent fer un pas sense la garantia divina, obeeix les seves superiores amb una gran delicadesa de consciència. Sempre disponible, accepta o deixa, no importa el servei que sigui, segons el que se li demani. De totes maneres, al Carmel no aconsegueix escapar-se totalment de les visites. La pressionen: són, afirma, "un tros de la meva creu, però també són una part de la missió que Déu m'ha confiat: fins i tot al Cel no em deixaran en pau, però allà les rebré amb més generositat, ja que no hi haurà perill de pertorbar la unió de la meva ànima amb Déu..." Per una altra banda, les persones que volen veure a sor Llúcia, necessiten autorització de la Santa Seu. A més, sempre estarà molt ocupada, degut a la seva voluminosa correspondència: de tot el món, s'implora la seva pregària per calmar els sofriments físics o morals.

Sor Llúcia tornarà a Fàtima quan els Papes Pau VI i després Joan Pau II, hi aniran en peregrinació. A l'any 2000 a l'anunci de la beatificació dels seus cosins, Francesc i Jacinta, el seu cor bateja amb un nou alè, tant que ha desitjat que arribés aquest esdeveniment, preparat gràcies als seus testimonis. Però, la seva salut comença a minvar: arriba a no poder caminar i a no poder desplaçar-se si no és en una cadira de rodes. Conserva la seva serenitat i el seu bon humor, però afegeix: "Ningú vol morir jove, però costa molt arribar a vell!" A partir del novembre de 2004, no surt més de la seva cel·la. El 10 de febrer de 2005, amb motiu d'un gran sofriment, pronuncia els seus darrers mots: "L'ofereixo per al Sant Pare", després entra, en els seus darrers dies, en un profund silenci. El 13, al matí, rep la benedicció del Papa Joan Pau II, enviada a través d'un fax que ella mateixa pot llegir: "Reverenda sor Llúcia de JESÚS i del Cor Immaculat, vinc a confirmar la meua unió afectuosa, amb una menció particular de la vostra persona al costat del Déu de tot consol, perquè pugueu, serena i resignada, superar, de forma meritòria, aquests moments de prova unida a Crist redemptor, deixant-vos il·luminar per la seva Pasqua..." Al capvespre, en presència del bisbe de Coimbra i de tota la comunitat, sor Llúcia s'apaga pacíficament, amb els ulls fixos en el crucifix que porta la seva Mare Priora. El govern de Portugal declara un dia de dol nacional, amb ocasió de les seves exèquies celebrades a la catedral de Coimbra, el 15 de febrer; per una altra banda, l'edifici queda petit per acollir la immensa gentada. El cos de sor Llúcia és enterrat al claustre del Carmel, abans del seu trasllat a Fàtima l'any següent, el 19 de febrer de 2006. Les investigacions diocesanes per a la seva beatificació es varen cloure solemnement el 13 de febrer de 2017.

A l'exemple de sor Llúcia, consagrem-nos al Cor Immaculat de MARIA, per viure sota la mirada de la nostra Mare del Cel tant de temps com el Senyor ens deixarà aquí baix.

Dom Antoine Marie o.s.b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ; titular: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>